

In de jaren 1730 ontstond er een plotselinge golf van inbraken in kerken, vaak gepaard gaande met enkele brute overvallen op priesters. Veel verdachten van kleine misdrijven bekenden onder de martelingen die ze moesten ondergaan ook deze zwaardere misdrijven. Bovendien werden ze gedwongen de namen van medeplichtigen te noemen. Een verdachte verklaarde dat hij op de Duivelsberg (duivelsheuvel) een eed aan de duivel had moeten afleggen. In dit opzicht werd zwarte magie voor het eerst als "bewijs" in de processen geïntroduceerd, vanwege de onder marteling afgedwongen bekentenissen. Op 22 februari 1771 noemde Joseph Keyser in een vrijwillige verklaring "de barbier-chirurg uit 's-Hertogenrade" als medeplichtige. Kennelijk kende Keyser zijn echte naam niet. Niettemin twijfelde hij eraan: het zou hem kunnen zijn geweest, maar hij was er niet zeker van. Op basis van deze verklaring alleen kon er geen vervolging tegen de Kerckhoffs worden ingesteld.

Na de verklaring van Keyser probeerde het tribunaal echter de verklaringen van andere veroordeelden in die richting te sturen. Zo noemde Peter Muller Kerckhoffs als een van de aanwezigen bij de overvallen en voegde eraan toe dat hij op zijn paard reed. Daarnaast raakte Hendrik Steyns bewusteloos tijdens de martelingen, omdat hij de barbier-chirurg niet kon noemen. De rechtbank interpreteerde dit als opzettelijke verzwijging van informatie over de identiteit van de benedeleider. In juli en augustus 1771 moesten de beklaagden getuigen over hun leider.

De rechtbank vroeg met name wie er tijdens de overvallen op een paard reed. Opvallend genoeg beweerden sommigen vijf mannen op een paard te hebben gezien. Josephs broer Balthus Kerckhoffs had een drukke schoenmakerszaak in Merkstein, waar mensen van heinde en verre naartoe reisden om hun schoenen te laten repareren. Balthus was bekend in de regio, maar werd nu als medeplichtige aangewezen. Hij werd vervolgens zwaar gemarteld en bekende valselyk de misdaden waarvan hij werd beschuldigd. Hij herriep vervolgens zijn bekentenissen, maar werd opnieuw gemarteld en stierf uiteindelijk in zijn cel. Nadien noemde Müller Balthus als een van degenen die de eden in de kapellen hadden afgelegd en als een van hun leiders. Dit roept de vraag op of het uit frustratie was, omdat ze niet meer over Balthus te weten konden komen, dat de rechtbank zijn broer als een van de belangrijkste verdachten beschouwde.

Joseph Kerckhoffs (Nederlands) of Kirchhoffs (Duits) werd geboren in 's-Hertogenrade op 24 oktober 1724 als jongste van zes kinderen. In 1743 behaalde hij zijn certificaat als barbier-chirurg, een genezer die – in tegenstelling tot een arts – geen universitaire opleiding had. Deze barbier-chirurgen hadden het vak meestal van iemand anders geleerd. Ze noemden zichzelf "barbier-chirurgen" omdat ze zich ook specialiseerden in de werkzaamheden van een barbier, zoals het scheren van baarden. In datzelfde jaar, tijdens de Oostenrijkse Successieoorlog, meldde hij zich aan bij het Oostenrijkse leger. Hij verliet het leger in 1752 nadat hij vernam dat zijn geboortestad zijn barbier-chirurg was kwijtgeraakt. Hij nam contact op met zijn kennissen en vroeg een jezuïet, de aalmoezenier van het keizerlijke leger in Brussel, om een goed woordje voor hem te doen bij abt Frabicius, de prelaat in Kloosterrade.

Kerckhoffs kende ook Joseph van Grupello, de enige zoon van beeldhouwer Gabriel, wiens dochter getrouwd was met Peter Casper Poyck, schout (een lokale ambtenaar

die administratieve taken uitvoerde) van Merkstein en de directe opvolger van zijn veel oudere broer Balthus. De kennissen in de geestelijke kringen bevalen Kerckhoffs aan als een kuis man die zich ver van de perversiteiten in het leger had gehouden. Hij werd aangenomen. Joseph keerde na tien jaar terug naar zijn geboortestad en vestigde zich in het huis van zijn oom Hendrik Kerckhoffs. Sinds begin 1753 was Joseph de barbier-chirurg van de stad en van de omliggende plaatsen, zoals Ubach, waar hij de zieken verzorgde en autopsies uitvoerde.

In 1759 trouwde hij met Elisabeth Mans. Hun huwelijk werd gezegend met zes kinderen. Tijdens de Bokkenrijderprocessen – die plaatsvonden in het kasteel van zijn stad – wist hij dat zijn naam werd genoemd als een van de medeplichtigen van de bende, maar hij voelde zich nooit gerustgesteld door zijn onschuld. Zijn connectie met de Bokkenrijders is nooit bewezen, behalve in verklaringen over mogelijke verdachten die onder marteling werden afgenomen. Veel van deze namen verschenen alleen in deze afgedwongen verklaringen en kwamen nooit in tastbaar bewijs naar voren. Door de zware martelingen namen de verdachten de suggesties van de rechtbank over.

Kerckhoffs was echter een uitzondering op de regel, aangezien Bokkenrijders doorgaans arme sloebers, bedelaars en zwervers waren.

In de vroege ochtend van 14 augustus 1771 ging de barbier-chirurg naar de Sint-Mariakerk, zoals gebruikelijk, om de vroege mis bij te wonen. Toen hij de kerk verliet, werd hij gearresteerd op verdenking de leider van de Bokkenrijdersbende te zijn en naar het kasteel van 's-Hertogenrade gebracht. Hij riep priesters op als getuigen ten gunste van hem.

Zijn eerste verhoor onder marteling vond plaats op 10 oktober. Kerckhoffs doorliep alle stadia van marteling, maar bekende niets. Hij verdroeg de meest gruwelijke martelingen. De volgende dag werd de marteling herhaald. Kerckhoffs was volledig uitgeput en de marteling moest worden gestaakt. Desondanks waren zijn ondervragers overtuigd van zijn schuld.

Op 12 november werd Joseph opnieuw drie dagen achter elkaar gemarteld. Op 14 november raakte hij buiten bewustzijn nadat hij te lang aan de strappado had gehangen en moest hij op bevel van een arts worden neergehaald.

Na de arrestatie van Kerckhoffs ging het proces tegen zijn medegevangenen verder. Ze werden gedwongen de barbier-chirurg als hun leider aan te wijzen en te bevestigen dat Kerckhoffs hen tijdens hun overvallen te paard had vergezeld.

In het voorjaar van 1772 werd Kerckhoffs opnieuw gemarteld. Ondanks de onmenselijke pijnen die hij moest doorstaan, bekende hij geen van de beschuldigingen. De rechters waren hierdoor verbijsterd en zagen dit als bewijs dat het het werk van Satan moest zijn. Omdat ze geen gerechtelijke dwaling wilden riskeren en Kerckhoffs niet wilden vrijlaten, spraken ze op 4 mei 1777 het doodvonnis uit, zonder dat hij een bekentenis had afgelegd. Dit was ongekennd. Bovendien werd hij ter dood veroordeeld met de zeldzame bepaling dat hij opnieuw gemarteld zou worden tot "de onthulling van zijn medeplichtigen".

Op 6 mei 1772 werd het doodvonnis aan Kerckhoffs meegedeeld en werd hij voor de laatste keer gemarteld. Luitenant de Limpens, de schout van Kerkrade, de priester van 's-Hertogenrade en twee jezuiten waren aanwezig. Griffier Cox las zijn vonnis hardop voor. Hoewel Kerckhoffs diezelfde dag opnieuw werd gemarteld, legde hij geen bekentenissen af. Daarom zette de rechtbank de volgende dag alles op alles en martelde hem opnieuw op de meest gruwelijke manier die men zich kan voorstellen. Volgens de rechtbankdocumenten werd er vuur onder zijn voetzolen gestookt, moest hij opnieuw op de strappado en was ook het martelpaard weer van de partij. Kerckhoffs bleef ongevoelig voor de beschuldigingen.

Hij sprak vervolgens de beroemde woorden in het Duits: "Meine Herren! Is het genoeg voor jullie? Wo nicht, zo moge uw lichaam in stukken worden gescheurd en de afzonderlijke delen in het vuur worden geworpen." Daarom moet je nog niets meer uit me loskrijgen!"

De rechtbank probeerde vervolgens hun laatste middel om hem tot een bekentenis te dwingen. Ze riepen de jezuïet Joseph Zunder uit Koblenz op, die verantwoordelijk was voor het sacrament van de biecht in het klooster van de Heilige Maria in Aken, dat – volgens Sleinada – als enige over de laatste uren van Kerckhoffs leven had geschreven. De jezuïet liet kinderen in 's-Hertogenrade voor Kerckhoffs bidden tijdens zijn marteling.

Jezuïet Zunder begon Kerckhoffs op 9 mei voor te bereiden op zijn dood en ging daar de volgende dag mee door. Hij probeerde Kerckhoffs tot een bekentenis te bewegen, maar die bleef volhouden dat hij onschuldig was.

Op 11 mei begeleidde jezuïet Zunder Kerckhoffs naar de galg. Luitenant de Limpens uit 's-Hertogenrade ging – volgens Sleinada – die ochtend naar Kerckhoffs' cel en zwoer dat hij alle getuigenverklaringen tegen Kerckhoffs zou laten vernietigen als ze onwaar bleken te zijn. Ze bleven echter allemaal bij hun eerdere verklaringen. Om 11 uur beklom Joseph Kerckhoffs de ladder van de galg op de Beckenberg bij 's-Hertogenrade. Een grote menigte had zich verzameld, wat volgens de historicus ongekend was. Joseph Kerckhoffs werd schuldig bevonden als medeplichtige aan een bende dieven en inbrekers die 's nachts actief waren, evenals aan negen misdrijven, niets over een goddeloze eed of kerkroof. Hij werd veroordeeld tot ophanging en daarna vastgebonden aan een ketting. Hij mocht niet begraven worden. Zijn lichaam moest ontbinden terwijl het nog in zijn lijkwade lag. Zijn dood leidde tot veel controverse.